



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.G., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2,** proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 386/100,** v řízení o žalobě **na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve výběru kauce dne 7. 4. 2014 ve výši 5.000,- Kč dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů,**

t a k t o :

- I. **Zásah žalované, provedený dne 7. 4. 2014 v Karlových Varech, Táborská ul., spočívající ve výběru kauce ve výši 5.000,- Kč podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, od žalobce jako řidiče motorového vozidla, b y l n e z á k o n n ý .**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 30. 5. 2014 domáhal, aby soud konstatoval nezákonnost zásahu žalované spočívajícího ve výběru kauce dne 7. 4. 2014 ve výši 5.000,- Kč dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, řidičská oprávnění a řidičské průkazy a působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie České republiky ve věcech provozu na pozemních komunikacích byly upraveny zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

[II] Skutkový základ věci

Žalobce byl dne 7. 4. 2014 v Karlových Varech (Táborská ul.) kontrolován hlídkou Policie ČR, když mu byla jako řidiči motorového vozidla v místě, kde je maximální povolená rychlost 70 km/h, naměřena (po odečtení tolerance) rychlost 92 km/h. Spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu bylo zaznamenáno v tiskopisu „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 7. 4. 2014, čj. KRPK-31917/PŘ-2014-1900DP (dále též jen „*Oznámení*“), který žalobce odmítl podepsat (zároveň nevyužil možnost vyjádřit se v Oznámení k přestupku, jehož se měl dopustit, kteroužto příslušnou rubriku v tiskopisu rovněž odmítl podepsat). Následně došlo k aplikaci institutu kauce ve smyslu § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. V žalobcově případě činila kauce 5.000,- Kč, o čemž bylo sepsáno „Potvrzení o převzetí kauce“ ze dne 7. 4. 2014 (dále též jen „*Potvrzení*“). Součástí správního spisu je rovněž úřední záznam vyhotovený pprap. Megerlem dne 7. 4. 2014 pod čj. KRPK-31917-1/PŘ-2014-1900DP (dále též jen „*Úřední záznam*“), v němž je mj. uvedeno, že řidič, který se toho dne dopustil přestupku (= žalobce), odmítl podepsat oznámení o přestupku, choval se arogantně, hrubě a nezdvořile. Na základě toho zasahující policista (pprap. Megerle) pojal podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a uložil mu proto kauci podle zákona o silničním provozu.

[III] Žaloba

Žalobce spatřoval nezákonnost zásahu ve svévolném výkladu právních předpisů, konkrétně § 125a zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení jasně ukládá podmínky, za kterých lze provést výběr kauce. Tato podmínka je taxativně stanovena v prvním odstavci zmíněného ustanovení a je jí důvodné podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. Od takto vymezené podmínky se správní orgán jakožto subjekt provádějící úkon nemůže odchýlit na základě vlastní libovůle, neboť i pro Policii ČR platí základní zásady činnosti správních orgánů, z nichž žalobce považoval za nejzákladnější zásadu zákonnosti spočívající v zákazu takové činnosti správních orgánů, která jim není výslovně zákonem umožněna.

Ze znění § 125a zákona o silničním provozu vyplývá, že výběr kauce musí být odůvodněný podezřením, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a takové podezření musí být důvodné – tedy založené na reálné situaci, která policistu vedla k nabytí tohoto podezření. Potvrzení o výběru kauce zasahujícím policistou však takové odůvodnění neobsahuje. Policista jako důvod výběru kauce uvedl to, že žalobce chtěl využít svého práva nechat svůj přestupek projednat ve správním řízení a požívat práv obviněného v trestním obvinění. Toto chování ale v žádném případě nezavdává důvodnou obavu z toho, že se dotyčný bude vyhýbat přestupkovému řízení (příp. bude procesně nečinný či nedosažitelný). Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, mj. uvedl: „*Správní řízení*

nemůže být v demokratickém právním státě ovládáno zásadou „součinnosti správních orgánů s účastníky řízení“ (kontaktáž účastníků řízení ze strany správního orgánu vyloučit nelze, její odmítnutí však nelze sankcionovat), neboť žádnou spolupráci v obecném smyslu tohoto slova nelze vynucovat ukládáním sankcí.“. Tento nálezn tedy poněkud relativizuje předpokládanou nečinnost účastníka řízení jako důvod uložení kaue. Procesní pasivita pro správní orgán nepředstavuje závažný problém pro řádné projednání věci. Zásadním důvodem pro výběr kaue tedy zůstává především důvodná obava z nedosažitelnosti podezřelé osoby, která může nastat v okamžiku, kdy podezřelý nemá trvalé bydliště v České republice, případně jej má na obecním úřadě. Obecně, vyhýbat přestupkovému řízení se úspěšně může pouze ten, komu nelze doručit písemnost, a to ani fikcí. Vzhledem k uvedenému tedy nebyla splněna podmínka daná § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. Odůvodnění podezření jako obligatorní součást úkonu vybrání kaue uznal i samotný Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 Aps 9/2013 – 50, v němž, byť se žalobce s tímto názorem zcela neztotožňuje, mj. uvedl: „Shrnul-li policista své postřehy a vjemy ze stěžovatelova chování do vyjádření „z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření“, jedná se o dostatečné odůvodnění důvodného podezření z následného vyhýbání se přestupkovému řízení.“. Tedy a contrario k uvedenému, jestliže ani takovéto prosté odůvodnění napadený úkon neobsahuje, jedná se o nedostatečné odůvodnění důvodného podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. Pokud tedy nebylo podezření dostatečně odůvodněno, úkon nesplňuje podmínky stanovené § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu a tedy, s ohledem na kogentní povahu tohoto právního předpisu, byl úkonem nezákonným. Žalobce na podporu takového názoru odkázal na (a částečně citoval) stanovisko veřejného ochránce práv ze zprávy o výsledku šetření ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 953/2013/VOP/MK, dle jehož výrokové části je důvodem pro výběr kaue především důvodná obava z procesní nedosažitelnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku, přičemž důvody, které vedly policistu k výběru kaue, musí být na potvrzení řádně (tj. konkrétně) uvedeny. Obecná floskule, že policista nabyt podezření, že dotyčný se bude vyhýbat správnímu řízení, je nedostatečná.

S ohledem na zajišťovací povahu vybrání kaue je *ad absurdum* možné postup policisty přirovnat k možnému postupu orgánu činného v trestním řízení, kdy jakákoliv osoba podezřelá ze spáchání trestného činu bude umístěna do vazby, neboť například odmítá vypovídat bez přítomnosti svého advokáta nebo využívat jiných procesních práv, které jí jako obviněné garantuje trestní zákoník. Takový postup by jistě byl označen za nezákonný, neboť rozhodnutí soudu o vzetí do vazby musí obsahovat odůvodnění, ze kterého je patrný důvod užití takového zajišťovacího institutu. Srovnání výběru kaue právě s uvedeným vzetím do vazby se nabízí jako logické, neboť je-li v případě vazebního jednání rozhodnuto o možnosti složit peněžitou záruku, musí být důvody vedoucí k takovému opatření odůvodněny, stejně jako v případě, je-li soudem požadována záruka odevzdání cestovních dokladů, kdy toto opatření může být pro značnou část obyvatelstva méně omezujícím, než složení kaue ve výši 5.000,- Kč. Z druhé strany je značný rozdíl ve faktické vykonatelnosti obou uvedených institutů zajištění, kdy nezákonné vzetí do vazby je obecně bráno nejen jako flagrantní zásah do osobní svobody jednotlivce, ale také je pro stát, tedy v tomto případě vykonavatele veřejné moci, nákladný. V porovnání s tímto je „pouhé“ vybrání kaue zásahem zdánlivě bagatelním a pro stát jako vykonavatele veřejné moci především velmi rentabilním. Ochrana majetku je stejně jako ochrana osobní svobody zaručena Listinou základních práv a svobod v čl. 11, kdy adresátem této právní normy je stát, a tedy nesmí dojít k situaci, kdy

právo je nezákonným způsobem potlačeno ze strany státu. Žalobce se domáhal toho, aby soud takový nezákonný postup netoleroval a označil zásah, kterým byla žalobci uložena povinnost složit kauci pod pohrůžkou odtažení vozu, za nezákonný, neboť nebyly naplněny zákonné podmínky k jeho provedení. K tomu žalobce opakoval, že faktickým důvodem k uložení kauce byla skutečnost, že odmítl akceptovat nabízenou blokovou pokutu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, načež policie přehodnotila svůj úsudek o právní kvalifikaci skutku a stanovila kauci pod pohrůžkou odtažení žalobcova motorového vozidla. Právě proto, že výběr kauce se od svého zavedení stává formou „msty“ policie za odmítnutí řešení pokuty v blokovém řízení, které přináší policistům značné zjednodušení vlastní práce (absence potřeby soupisu oznámení o přestupku a příslušných úředních záznamů), je dle žalobce zapotřebí pečlivě posuzovat, zda fakticky existovalo důvodné podezření, že se přestupce bude vyhýbat přestupkovému řízení, nebo šlo o samoúčelné odůvodnění nezákonného zásahu majícího charakter msty řidiči motorového vozidla. Ze skutečnosti, že přestupce nepodepíše tiskopis oznámení (odevzdání) přestupku (věci), jehož podepsání je zcela iracionální, neboť neobsahuje žádnou jeho výpověď, ani žádný právní předpis nedává podpis tohoto dokumentu přestupci za povinnost, nelze v žádném případě dovozovat, že by se žalobce měl vyhýbat přestupkovému řízení, neboť nepodepsání tiskopisu oznámení (odevzdání) přestupku (věci) nemá žádný vliv na případnou žalobcovu dosažitelnost.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyslovil v podání ze dne 17. 7. 2014. Žalobu považoval za nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí.

[IV] Původní rozhodnutí krajského soudu, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Krajský soud v Plzni původně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 31. 10. 2014, čj. 30 A 62/2014 – 30 (dále též jen „rozsudek krajského soudu ze dne 31. 10. 2014“), tak, že *I)* žalobu zamítl, a *II)* žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud mj. dovodil, že „(...) *V Potvrzení bylo (...) srozumitelně a okolnostem věci odpovídajícím způsobem vyjádřeno, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení (= nesouhlas s přestupkem a omítnutí podpisu Oznámení). Toto podezření bylo navíc umocněno chováním řidiče popsáním dostatečně určitě v Úředním záznamu (...). A konečně, ve věci souzené zdejším soudem byl žalobce rovněž podezřelý ze spáchání velmi závažného porušení pravidel silničního provozu, přičemž policista dále přihlédl k tomu, že se žalobce odmítl vyjádřit k vlastnímu přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, a zejména pak odmítl podepsat oznámení o přestupku, resp. odmítl svým podpisem stvrdit, že byl poučen o průběhu správního řízení a doručování v jeho rámci. Iz těchto okolností mohl zasahující policista oprávněně nabýt podezření, že se žalobce hodlá vyhýbat přestupkovému řízení. (...) V žalobcově případě došlo k výběru kauce podle § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu plně v souladu se zákonem, nikoliv způsobem majícím znaky nezákonného zásahu, k čemuž jsou dostatečným podkladem Oznámení, Potvrzení a Úřední záznam.“.*

Žalovaný brojil proti rozsudku krajského soudu ze dne 31. 10. 2014 kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, čj. 7 As 273/2014 – 32 (dále též jen „*rozsudek NSS*“). Tím byl rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2014, čj. 30 A 62/2014 – 30, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[V] Nové posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 82 soudního řádu správního, každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „*zásah*“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo **určení toho, že zásah byl nezákonný.**

Podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního, soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; **rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.**

Podle § 87 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, **je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.**

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, čj. 7 As 273/2014 – 32, mj. uvedl: „(...) *Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48, a z rozsudku téhož soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014 - 32, oba dostupné na www.nssoud.cz, důvody, v nichž zasahující policisté spatřují důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, je třeba alespoň stručně uvést již v potvrzení o přijetí kauce, jehož prostřednictvím je řidič s těmito důvody seznámen přímo na místě. Na odůvodnění kauce přitom logicky nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Je totiž třeba přihlídnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno (konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly atp.). Postačí proto srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48). V následném rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014 - 32, který byl publikován i ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak zdejší soud dále uvedl, že relevantním důvodem nemůže být libovolná*

skutečnost nebo pouze samotné spáchání předmětného přestupku. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku provedl demonstrativní výčet okolností, které mohou založit důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Takovým důvodem může být např. to, že řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit. Ve stěžovatelské případě uvedl policista jako důvod pro uložení kauce pouze, že „řidič nesouhlasí a odmítá podepsat oznámení o přestupku, kdy mu byla naměřena rychlost v obci 70/95/92 km/h. Rychlost naměřena v obci Karlovy Vary, ul. Tábořská v 10:27 hod.“. Policista tedy důvodné podezření ve smyslu ust. § 125a odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích postavil pouze na tom, že řidič projevil nesouhlas a odmítl podepsat vyplněný tiskopis. Až následně v úředním záznamu doplnil další důvody, a sice arogantní, hrubé a nezdvořilé chování stěžovatele. **Podle Nejvyššího správního soudu policistou uvedené důvody v potvrzení o převzetí kauce nedosahují takové intenzity, aby na jejich základě mohl policista nabýt důvodné podezření, že se řidič podezřelý ze spáchání přestupku bude vyhýbat přestupkovému řízení.** Institut kauce je sice ze své povahy institutem nikoliv sankčním, nýbrž zajišťovacím (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2014, č. j. 9 As 37/2014 - 43, publ. pod č. 3074/2014 Sb. NSS), na jehož aplikaci jsou kladeny mírnější nároky, než na aplikaci sankčních institutů, avšak to neznamená, že by v potvrzení nemusely být uvedeny žádné důvody ve smyslu ust. § 125a odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tyto důvody navíc musí dosáhnout požadované intenzity, tj. musí z nich vyplývat důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu srov. např. příklady uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014 - 32. Vyloučit samozřejmě nelze ani důvody další, vždy se však musí jednat o důvody splňující zákonné podmínky ve smyslu § 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích. **Fakt, že stěžovatel s policií nespolupracoval a odmítl podepsat předmětné oznámení a vyjádřit se k němu, nelze za takový důvod považovat.** Lze se jistě pozastavit nad tím, proč stěžovatel, pokud nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek, neuvedl tento svůj názor v příslušné části tiskopisu. **Nicméně pouhou skutečností, že stěžovatel zaujal komunikačně minimalistický postoj a k přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, se nevyjádřil, nelze bez dalšího chápat jako snahu vyhýbat se správnímu řízení, nýbrž de facto jako realizaci jeho práva na volbu libovolné procesní strategie v intencích ust. § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.** Ta může spočívat rovněž i v mlčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). **Nejvyšší správní soud si je přitom vědom toho, že úřední záznam obsahuje širší popis skutkového stavu, jakož i toho, že stěžovatel byl podezřelý ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.** V daném konkrétním případě však s ohledem na výše uvedené nelze souhlasit s krajským soudem, že byly splněny všechny zákonné podmínky ve smyslu § 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud výše uvedeným výkladem vztahujícím se ke konkrétnímu skutkovému stavu nijak nesnižuje význam institutu kauce ve smyslu § 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud je si plně vědom důvodů, které zákonodárce vedly k zakotvení institutu kauce do právního řádu. V právním státě však k aplikaci takového institutu může dojít pouze při splnění všech zákonných podmínek, tj. mj. i podmínky dostatečné specifikace důvodů pro uložení kauce. S ohledem na rozsáhlost množiny konkrétních skutkových situací, resp. jejich

variací, ke kterým může v budoucnu docházet, nelze provést konečný taxativní výčet všech důvodů podřaditelných pod citované ustanovení. Vždy je však nutno trvat na tom, aby zakládaly důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení (§ 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích).“.

Nejvyšší správní soud tak dospěl, odlišně od názoru krajského soudu vyjeveného v jeho rozsudku ze dne 31. 10. 2014, čj. 30 A 62/2014 – 30, k jednoznačnému závěru, že v žalobcově případě nebyly splněny všechny zákonné podmínky ve smyslu § 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích. **Vzhledem k tomu a s odkazem na § 110 odst. 4 s. ř. s. proto Krajský soud v Plzni musel ve smyslu § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. (ve spojení s § 87 odst. 1 s. ř. s.) nově konstatovat, že zásah žalované, provedený dne 7. 4. 2014 v Karlových Varech, Táborská ul., spočívající ve výběru kauce ve výši 5.000,- Kč podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, od žalobce jako řidiče motorového vozidla, byl nezákonný.**

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci úspěch, má proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem, a to podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního

Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **19.342,- Kč**, skládající se ze zaplacených soudních poplatků (za žalobu ve výši **2.000,- Kč** a za kasační stížnost ve výši **5.000,- Kč**; celkem **7.000,- Kč**), dále z odměny zástupce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, kasační stížnost; to vše v hodnotě 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy **9.300,- Kč**) a náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon (celkem **900,- Kč**), vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů.

Protože žalobce byl zastoupen zástupcem – plátcem DPH, byly odměna zástupce a náhrada zástupce navýšeny o částku **2.142,- Kč** odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. V takovém případě lze proti tomuto rozhodnutí podat

do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost musí, kromě obecných náležitostí podání, obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková